

Ἡ θεραπεία τῶν δύο δαιμονισμένων (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Σ' ἓνα ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια, πρὶν ἀπὸ τὴν περικοπὴ πού διαβάσαμε σήμερα γιὰ τὴν θεραπεία τῶν δύο δαιμονισμένων Γεργεσηνῶν, ὑπάρχει μιὰ μικρὴ ἱστορία γιὰ τὸν Χριστὸ πού διασχίζει τὴν θάλασσα τῆς Γαλιλαίας μὲ τοὺς μαθητές Του. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ τους, ξεσπάει μιὰ θύελλα. Καὶ σύμφωνα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο ὁ Χριστὸς κοιμόταν ἤσυχα, μὲ τὸ κεφάλι Του ἀκουμπισμένο σὲ ἓνα προσκέφαλο. Καὶ οἱ Ἀπόστολοι φώναξαν, ὄχι ὅπως σὲ μιὰ προσευχή, ἀλλὰ μὲ ἀγανάκτηση: «Δὲν σὲ νοιάζει πὸν χανόμεστε;» Ὁ Χριστὸς ξύπνησε, σηκώθηκε καὶ ἀφοῦ τοὺς κοίταξε λυπημένα, τοὺς εἶπε: «᾿Ω, ὀλιγόπιστοι». Ἐπειτα στράφηκε πρὸς τὴν καταιγίδα καὶ τὴν διέταξε νὰ κοπάσει.

Αὐτὸ δὲν συμβαίνει συχνὰ καὶ σ' ἐμᾶς; Νοιώθουμε ὅτι κινδυνεύουμε, ἔχουμε

ανάγκες, στρεφόμαστε στὸν Θεό, ἀπαιτοῦμε τὴν προσοχή Του, θέλουμε τὰ πράγματα νὰ γίνουν ὅπως ἐμεῖς ἐπιλέγουμε – καὶ ἐπικρατεῖ σιωπή· ὁ Θεὸς φαίνεται νὰ κοιμᾶται. Καὶ ὑποπτευόμαστε ὅτι δὲν νοιάζεται, ὅτι εἶναι ὅπως ὁ Χριστὸς ποὺ κοιμᾶται εἰρηνικά, μὲ ἀκουμπισμένο τὸ κεφάλι σ' ἓνα προσκέφαλο, ἐνῶ ἐμεῖς τὰ πλάσματά Του, κλαῖμε, θρηνοῦμε μέσα στὴν ἀγωνία μας...

Ἐπὶ ἄρχει κάτι ποὺ μποροῦμε νὰ μάθουμε ἀπὸ αὐτό; Ναί, δὲν βρισκόμαστε στὴ θάλασσα, σὲ μιὰ βάρκα, οὔτε ὑπάρχει φυσικὴ καταιγίδα· ὑπάρχουν καταιγίδες γύρω καὶ μέσα μας καὶ στρεφόμαστε στὸν Θεό, ἐπειδὴ θέλουμε νὰ λύσει τὸ πρόβλημά μας. Καὶ ὁ Χριστὸς εἶχε πεῖ καιρὸ πρὶν ὅτι ἂν ἔχετε πίστη ὅσο ὁ κόκκος ἐνὸς σιναπιοῦ, θὰ μπορούσατε νὰ μετακινήσετε βουνά... Εἶναι ὅτι δὲν ἔχουμε πίστη οὔτε σὰν τὸ κόκκο ἐνὸς σιναπιοῦ; Εἶναι ὅτι δὲν ἔχουμε πίστη καὶ συνεπῶς δὲν ἔχουμε οὔτε κουράγιο, οὔτε ἀντίληψη- οὔτε κουράγιο νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὴν καταιγίδα καὶ ἀντίληψη γιὰ νὰ δοῦμε μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὶς ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ; Ναί, ὁ Κύριος εἶπε στὸν Προφήτη Ἡσαΐα: «Οἱ ἐνέργειές μου δὲν μοιάζουν μὲ τὶς δικές σου, ὅπως οἱ σκέψεις μου δὲν εἶναι ὅμοιες μὲ τὶς δικές σου! Οἱ ἐνέργειές μου εἶναι πιὸ σπουδαῖες ἀπὸ τὶς δικές σου, ὅπως εἶναι καὶ οἱ σκέψεις μου» Δὲν μάθαμε κάτι ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, ἀπὸ τὴν ζωὴ μας μέσα σ' αὐτὴν τὴν παράξενη κοινότητα ποὺ καλοῦμε Ἐκκλησία, ὅπου Θεὸς καὶ ἄνθρωπος στέκονται ὁ ἓνας δίπλα στὸν ἄλλον; Δὲν συνειδητοποιοῦμε ὅτι ὅταν στηριζόμαστε στὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ μποροῦμε νὰ βρεθοῦμε ἀντιμέτωποι μὲ τὴν καταιγίδα, ὅτι δὲν χρειαζόμαστε ἓνα θαῦμα, μοναχὰ τὴν πίστη μας; Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη εἰκόνα.

Καὶ μετὰ ἀκολουθεῖ μιὰ ἄλλη εἰκόνα ἀπὸ τὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα. Ὁ Χριστὸς ἔρχεται στὸν τόπο ὅπου βρίσκονται οἱ δαιμονισμένοι· ἐκεῖ, δὲν μένει ἀδρανής, οὔτε παθητικὸς παρατηρητής, οὔτε εἶναι ἀπὼν: ἐνεργεῖ, θεραπεύει τοὺς δαιμονισμένους· καὶ τί συμβαίνει, ποῖα εἶναι ἡ ἀνταπόκριση τῶν ἀνθρώπων σ' αὐτὸ τὸ θαῦμα; Εἶναι τρομοκρατημένοι ἐπειδὴ ἔχουν δεῖ τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ νὰ ἐκδηλώνεται μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε γεμίζουν μὲ φόβο, ὄχι μὲ δέος. Καὶ ζητοῦν ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ φύγει: Ἄφησε τὴν χώρα μας, φύγε μακριά!... Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Χριστὸς ἔχει δράσει, ἔχει θεραπεύσει, ὅτι ἔχει σώσει τοὺς ἄνδρες, δὲν ἔχει καμία ἀξία· αὐτὸ ποὺ ἔχει σημασία εἶναι ὅτι πρέπει νὰ πληρώσουν τὸ τίμημα γι' αὐτὸ τὸ θαῦμα μὲ τὴν ἀπώλεια τῶν χοίρων τους.

Δὲν πρόκειται γιὰ κάτι ποὺ συμβαίνει καὶ σ' ἐμᾶς; Ζητᾶμε ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ ἔρθει στὴ ζωὴ μας· καὶ ξαφνικὰ ἀνακαλύπτουμε ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἔρχεται ὅπως ἐμεῖς Τὸν θέλουμε! Δὲν ἔρχεται στὴν ζωὴ μας ἀπλὰ γιὰ νὰ κανονίσει τὰ πράγματα σύμφωνα μὲ τὴ δικὴ μας γνώμη· μεταβάλλει τὴν νεκρὴ τάξη τῆς ζωῆς μας σ' ἓνα χάος ποὺ κυφορεῖ ἐνδεχόμενες καταστάσεις – ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸ θέλουμε! Θέλουμε ὅ,τι εἶχαμε πρὶν: μιὰ ταχτοποιημένη ζωὴ, χωρὶς προβλήματα, χωρὶς νὰ συμβαίνει κάτι

σπουδαῖο, οὔτε κάτι τραγικό.

Τὴν προηγούμενη ἑβδομάδα διαβάσαμε τὴν ἱστορία τοῦ ἑκατόνταρχου στὸν ὁποῖο εἶπε ὁ Χριστός: «Θὰ ἔλθω στὸ σπίτι σου νὰ θεραπεύσω τὸν ὑπηρέτη σου». Καὶ ἐκεῖνος εἶπε: «Ὅχι, Κύριε, δὲν χρειάζεται νὰ ἔλθεις, σ' ἐμπιστεύομαι, ἀρκεῖ ἓνας λόγος σου – καὶ ὅλα θὰ εἶναι καλά». Ὁ Χριστὸς δὲν χρειάζεται νὰ ἔλθει· καὶ στὴν ζωὴ μας, πόσες φορές δὲν ἔχει μιλήσει: Ὀλόκληρο τὸ Εὐαγγέλιο εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ποὺ ἀπευθύνεται σ' ἐμᾶς· τὸ Εὐαγγέλιο εἶναι γραμμένο ἀπὸ λόγια ποὺ μποροῦν νὰ μᾶς δώσουν τὴν αἰώνια ζωὴ. Θυμᾶστε τὴν περικοπὴ, ὅπου ὁ Κύριος μίλησε μὲ ἀκατανόητα λόγια σ' ἐκείνους ποὺ βρισκόνταν γύρω Του καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητὲς Του ἔφυγαν· καὶ ἀφοῦ στράφηκε πρὸς τοὺς δώδεκα, τοὺς εἶπε: «Καὶ ἐσεῖς πρόκειται νὰ μὲ ἀφήσετε;» – καὶ ὁ Πέτρος εἶπε, «Ὅχι – ποῦ νὰ πάμε; Τὰ λόγια σου εἶναι λόγια ζωῆς αἰωνίου». Ὁ Χριστὸς δὲν μίλησε ποτὲ γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ, ποτὲ δὲν τὴν περιέγραψε· ὁ λόγος Του ἦταν τέτοιος ποὺ ἀφύπνησε ἐκείνους ποὺ τὸν ἄκουσαν, ποὺ εἶχαν τ' αὐτιά τῆς ψυχῆς ἀνοιχτά, ποὺ εἶχαν τὴν καλὴ θέληση ν' ἀκούσουν. «Πὲς ἓναν λόγο – καὶ ὁ ὑπηρέτης μου θὰ θεραπευτεῖ», ὁ Χριστὸς μιλά: γιατί ἐμεῖς, οἱ δούλοι Του, δὲν θεραπευόμαστε; Ἐπειδὴ δὲν θέλουμε νὰ ἀκούσουμε.

Πιὸ πρὶν, σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωση, κάποιος ἄλλος εἶχε πεῖ στὸν Κύριο, «Ἄφησέ με – εἶμαι ἀνάξιος». Ὁ Πέτρος, βλέποντας τὴ θαυματουργικὴ ἀλίευση τῶν ψαριῶν στὴν θάλασσα τῆς Γαλιλαίας, εἶπε: «Ἄφησε τὴν βάρκα μου, Κύριε, εἶμαι ἀνάξιος, ἁμαρτωλός». Ἔχουμε πεῖ ποτὲ τέτοια λόγια; Νοιώσαμε ποτὲ ὅτι δὲν ἀξίζουμε νὰ μᾶς ἐπισκεφθεῖ ὁ Κύριος, νὰ κατοικήσει κάτω ἀπὸ τὴν στέγη τοῦ σπιτιοῦ μας, νὰ εἶναι πραγματικὰ γιὰ μᾶς ἓνας ὑπηρέτης, ποὺ θὰ κάνει πράγματα, ἐπειδὴ τὰ ἔχουμε ἀνάγκη;

Δὲν εἶναι ὁ ἴδιος τρόπος ποὺ ἀνταποκρινόμαστε στὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου; Ἄς σκεφτοῦμε τὸν Πέτρο, τὸ δέος ποὺ ἔνοιωσε ἐπειδὴ εἶχε δεῖ τὶς ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ καὶ ἄς σκεφτοῦμε ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶδαν τὴν θεραπεία τῶν δαιμονισμένων. Εἶπαν: «Φύγε Κύριε» – ἀλλὰ πόσο διαφορετικὰ τὸ εἶπαν! Ἐμεῖς ποιοὶ εἶμαστε: Ὁ Πέτρος, ἢ οἱ Γεργερσηνοί;

Καὶ πάλι, ὅταν ἀγωνιοῦμε, ὅταν βρισκόμαστε σὲ ἀνάγκη – ἔχουμε τὴν πίστη νὰ ποῦμε: «Μὲ τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ ποὺ μὲ στηρίζει, μπορῶ νὰ ἀντιμετωπίσω τὴν ἀγωνία μου, ἢ τὴν θύελλα», ἢ στρεφόμαστε στὸν Θεὸ καὶ λέμε: «Σῶσε με! Δὲν εἶμαι ἕτοιμος νὰ ὑπομείνω αὐτὴν τὴν ἀγωνία».

Ἄς τὰ συλλογιστοῦμε ὅλα αὐτά· ἐπειδὴ κάθε λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ σωτηρία μας, ἐὰν τὸν ἀκοῦμε, ἐὰν ἀνταποκρινόμαστε σ' αὐτόν. Ἄς προσέξουμε – πέρα ἀπ' αὐτὰ γιὰ τὰ ὁποῖα σᾶς ἔχω μιλήσει, μελετήστε τὰ κείμενα, συλλογιστεῖτε, ἀνακαλύψτε μέσα σὲ αὐτὰ ὅ,τι ἐγὼ δὲν ἔχω καταλάβει. Ἀλλὰ στὴ συνέχεια ὅλοι μας, στὸ βαθμὸ

ποὺ θὰ τὰ ἔχουμε κατανοήσει, πέρα ἀπὸ τὴ δύναμή μας, χάρι στὸ πνεῦμα καὶ τὴν δύναμη τοῦ Χριστοῦ, ἅς ζήσουμε σύμφωνα μὲ τὰ λόγια Του. Ἀμήν.

Ἀπόδοση κειμένου στὴν νεοελληνικὴ: www.agiazoni.gr